

Юно¹⁾ врѣме злато
 Пакъ да ме пригърне . . .
 Хвъркнѣ мойто лѣто,
 Хвъркнѣ по горитѣ
 Катъ пиле крилато, —
 Роса отъ трѣвитѣ

Ц. Гинчевъ.

Малкото сираче.

Още прѣзъ лѣтото се поминѣ бѣдний Стоянчовъ баща, та Стоянчо останѣ малко сираче. Той бѣще едничѣкъ на родителитѣ си, нѣмаше и нийдѣ никого. Слѣдъ смъртъта на бащата останѣ сиротата майка сама да се грижи за всичко, както за себе, тѣй и за милото си момченце. Истина, тя треперяше надъ Стоянча, обичаше го много и, до като бѣ топло тя намираще работа и съ голѣмъ трудъ искарваше прѣхрана за двамата. Ала настѣпи зима редомъ студъ, работа мъчно се намираще за още по-голѣмо нещастие разболѣ се Стоянчова майка. Въ къщи всичко се свърши, а най главното бѣ, че хлѣбъ не останѣ ни корица. День и половина вече Стоянчо не бѣ турнѣлъ нищичко въ уста, и скритомъ отъ майка си жално поплакваше. Най-послѣ Стоянчова майка, безъ да гледа на лошото зимно врѣме, испрати Стоянча въ близното село да испроси малко хлѣбъ отъ добритѣ хора, на които прѣзъ лѣтото тя бѣ работила.

Стоянчо послуша майка си и трѣгнѣ прѣзъ трапища и върхове да отиде въ това село. Зе-

¹⁾ Младо.